

Sygn. akt V Pa 51/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jacek Wilga (spr.)

Sędziowie SSO Adrianna Mongiało, SSO Regina Stępień

Protokolant star. sekr. sądowy Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2017 r. **w Legnicy**

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna Oddział - Zakłady (...) w K.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy, sprostowanie świadectwa pracy, odprawę emerytalną, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie IV Wydziału Pracy

z dnia 9 lutego 2017 r. **sygn. akt** IV P 123/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu – Sądowi Pracy w Lubinie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

SSO Regina Stępień SSO Jacek Wilga SSO Adrianna Mongiało

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy oddalił powództwo A. K. skierowane przeciwko (...) S.A. Oddział Zakłady (...) w K.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy, sprostowanie świadectwa pracy i odprawę emerytalną.

W uzasadnieniu powołał się na przepis art. 264 §2 kp zgodnie z którym żądanie przywrócenia do pracy lub odszkodowania wnosi się do sądu pracy w ciągu 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Zakwestionowanie wręczonego pracownikowi wypowiedzenia lub rozwiązania umowy o pracę może nastąpić wyłącznie w trybie odwołania się do sądu pracy w terminie wskazanym w art. 264 kp.

Zaniechanie odwołania się od decyzji pracodawcy w przedmiocie wypowiedzenia lub rozwiązania stosunku pracy bądź też uchybienie terminowi do wniesienia tego odwołania, przy jednoczesnym braku podstaw do przywrócenia

terminu do wniesienia odwołania, skutkuje brakiem podstaw do merytorycznego kwestionowania decyzji pracodawcy w przedmiocie rozwiązania czy wypowiedzenia umowy o pracę w innym postępowaniu.

Skoro w rozpoznawanej sprawie doszło do skutecznego cofnięcia pozwu w przedmiocie żądania przywrócenia do pracy, którego skutkiem było prawomocne umorzenie postępowania w tym zakresie to w konsekwencji należało uznać, że decyzja pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę stała się ostateczna, a stosunek pracy powoda ze stroną pozwaną uległ rozwiązaniu bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie dyscyplinarnym. W konsekwencji brak było podstaw do badania, czy pracodawca w sposób uzasadniony rozwiązał stosunek pracy w takim trybie i czy nie dopuścił się uchybień formalnych przy rozwiązywaniu umowy o pracę.

Ponowne zgłoszenie żądania zasądzenia odszkodowania z tytułu naruszającego przepisy rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia ocenił Sąd Rejonowy jako podlegające oddaleniu z uwagi na przekroczenie terminu wskazanego z art. 264 §2 kp bez potrzeby merytorycznego badania.

Dalej wskazał Sąd Rejonowy, iż zapisy w świadectwie pracy, w zakresie trybu rozwiązania stosunku pracy mogą być wzruszone tylko w trybie skutecznego odwołania się pracownika od decyzji pracodawcy w przedmiocie rozwiązania stosunku pracy. Nie ma możliwości, aby domagać się sprostowania świadectwa pracy w zakresie trybu rozwiązania stosunku pracy z pominięciem trybu odwołania od samej decyzji pracodawcy w przedmiocie rozwiązania stosunku. Skoro zatem powód w tym obligatoryjnym trybie nie zakwestionował skutecznie trybu rozwiązania stosunku pracy brak było podstaw do sprostowania w tym zakresie świadectwa pracy poprzez jego zmianę.

W zakresie żądania zasądzenia odprawy emerytalnej stwierdził Sąd I instancji, iż taka odprawa zgodnie z załącznikiem nr 7 do ZUZP dla pracowników (...) S.A. w L. przysługuje pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę lub rentę. Powód przesłanek tych nie spełniał, albowiem jego stosunek pracy nie ustał w związku z przejściem na emeryturę lub rentę, a w trybie dyscyplinarnym. Zatem nie sposób było przyjąć, aby powód nabył uprawnienia do odprawy emerytalnej. Nadto powód nie wykazał, aby wydana została decyzja o prawie do emerytury lub renty.

Wyrok powyższy, w części oddalającej powództwo oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach zaskarżył apelacją powód, który zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 193 § 1 kpc w zw. z art. 203 kpc poprzez uznanie, iż powód nieskutecznie dokonał zmiany powództwa w związku z cofnięciem jego żądania w zakresie przywrócenia do pracy, pomimo tego, że uczynił to w terminie 7 dni od daty wydania postanowienia o umorzeniu postępowania w tym zakresie, który ponadto był terminem zakreślonym przez Sąd, a zatem przed uprawomocnieniem się tego postanowienia, a także bezpodstawnym uznaniu, iż doszło do cofnięcia pozwu, a nie samego żądania pozwu w zakresie przywrócenia do pracy;

II. naruszenie przepisów postępowania procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: art. 227 k.p.c., art. 233 §1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia, a przede wszystkim zebrania jakiegokolwiek materiału dowodowego w sprawie, a w konsekwencji brak rozpoznania istoty sprawy;

III. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 264 § 2 kp poprzez błędne uznanie, iż powód zmieniając powództwo uchybił terminowi przewidzianemu w tym przepisie, co doprowadziło do braku rozpoznania istoty sprawy, w sytuacji, gdy powództwo zostało wytoczone w ustawowym terminie, a jego bieg został przerwany, a tym samym:

IV. naruszenie art. 45 § 2 kodeksu pracy poprzez nierozpoznanie zmienionego żądania powoda o odszkodowanie.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Lubinie do ponownego jej rozpoznania.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył:

W sprawie powód występował od początku korzystając z pomocy zawodowego pełnomocnika. Podejmowane w toku sprawy czynności musiały być ocenione z uwzględnieniem powyższego faktu.

Przepis art. 193 kpc reguluje możliwości przedmiotowej zmiany powództwa.

Powód pierwotnie domagał się przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach kwestionując istnienie powodów dla których pracodawca zastosował wobec niego tryb rozwiązania umowy o pracę przewidziany w art. 52 §1 kp.

W piśmie z dn. 21 listopada wystąpił z nowymi roszczeniami tj. zasądzenia odprawy emerytalnej i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Wskazał przy tym, iż roszczenie te zgłasza w miejsce żądania przywrócenia do pracy.

Swoje stanowisko sprecyzował dodatkowo na rozprawie w dniu 22 listopada 2016 roku poprzez cofnięcie powództwa w zakresie przywrócenia powoda do pracy. W konsekwencji Sąd I instancji umorzył postępowanie w tym zakresie i postanowienie dotyczące tej części postępowania uprawomocniło się. Do rozpoznania pozostały natomiast pozostałe zgłoszone wcześniej żądania tj. zasądzenia odprawy i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

W kolejnym piśmie procesowym (z dnia 29 listopada 2016 roku) powód wskazując, iż precyzuje swoje stanowisko zgłosił żądanie sprostowania świadectwa, zasądzenia kwoty 21 200 zł tytułem odszkodowania (w miejsce żądania przywrócenia do pracy) oraz zasądzenia ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Trafnie w takiej sytuacji Sąd I instancji przyjął, iż powód ponownie (po wcześniejszym prawomocnym umorzeniu postępowania w tym zakresie) odwołał się od otrzymanego rozwiązania umowy o pracę – domagając się jednak tym razem z tego tytułu zasądzenia odszkodowania w wysokości

3 – miesięcznego wynagrodzenia. Nie była to zatem zmiana powództwa przewidziana w art. 193 kpc rozumiana w ten sposób – jak tego chce powód – iż w miejsce dotychczasowego, będącego w rozpoznaniu Sądu, żądania przywrócenia do pracy – powód zgłosił żądanie alternatywne zasądzenia odszkodowania (z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 §1). Wobec prawomocnego umorzenia postępowania w przedmiocie żądania przywrócenia do pracy (postanowienie to nie zostało zaskarżone) żądanie zasądzenia odszkodowania potraktować należało jako nowe roszczenie. Powód wystąpił więc z nowym roszczeniem. Nie zachował jednak przy tym przewidzianego w art. 264 §2 kp terminu.

Dokonaną w tym zakresie przez Sąd Rejonowy ocenę Sąd II instancji podzielił. Uznał tym samym za niezasadne zgłoszone w apelacji zarzuty naruszenia art. 193 §1 kpc i art. 264 §2 kp.

Z treści stanowiska powoda reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika wynikającego ze składanych pism procesowych oraz oświadczeń na rozprawie z dnia 22 listopada 2016 roku nie wynika w żaden sposób, aby powód nadal kwestionując przyczyny rozwiązania umowy o pracę zmienił jedynie żądanie z przywrócenia do pracy na żądanie zasądzenia odszkodowania. To ostatnie zgłoszone zostało dopiero w piśmie procesowym z dnia 29 XI 2016 roku.

Powyższe nie przesądza jednak o niezasadności apelacji.

W sposób niekwestionowany w orzecznictwie przyjmuje się, iż samo wniesienie pozwu po upływie przewidzianych w art. 264 kp terminów należy traktować jako zawierające wniosek o jego przywrócenie. W rezultacie przyjąć należało, iż powód wnosząc w dniu 29 XI 2016 roku żądanie zasądzenia odszkodowania domagał się również przywrócenia terminu do dokonania powyższej czynności.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku brak jest rozważań Sądu odnoszących się do tej kwestii. Tymczasem stosownie do regulacji art. 265 kp termin do wniesienia żądania przywrócenia do pracy, odszkodowania jest terminem

przywracalnym w sytuacji, gdy do jego niedochowania doszło bez winy pracownika. Wniosek o przywrócenie terminu składa się w ciągu 7 dni od ustania przyczyny jego uchybienia.

Bez oceny tych kwestii przez Sąd Rejonowy, a w dalszej konsekwencji bez ewentualnie koniecznej oceny zasadności żądania odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę powoda w trybie art. 52 §1 kp przedwczesnym było przesądzenie o bezzasadności roszczeń o sprostowanie świadectwa pracy i o zasądzenie odprawy emerytalnej.

Brak stanowiska Sądu Rejonowego w przedmiocie zawartego w piśmie z dnia 29 listopada implicite wniosku o przywrócenie terminu przesądza o nierozpoznaniu istoty sprawy i spowodował konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 §4 kpc.

SSO Regina Stępień SSO Jacek Wilga SSO Adrianna Mongiało